

Lou na nevestu

Michaela
GALAMBOŠOVÁ

Vydavateľstvo Elist
www.elist.sk

Venujem mojim det'om

LOV NA NEVESTU

Michaela Galambošová

Autor: © Michaela Galambošová

Korektúra: Andrea Hošťáková

Obálka: © Adriána Švarná

Vydavateľstvo: © Elist s.r.o.

Rok vydania: 2017, prvé vydanie

Náklad: 1500 kusov

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-89861-72-9

Prológ

„Ľubenka, tak vám pristanú červené líčka, mali by ste častejšie hore kopcom chodiť.“ Jozef si zobral od upachtenej poštárky zväzok listov, ktoré netrpezlivo očakával od chvíle, keď si dal inzerát. Veril, že časopis Hviezda spája iba duchovne spriaznených jedincov, a vari sa tam mrcha podobná Eve, jeho poslednej frajerke, nebude vyskytovať. Život ho nespravodlivo potrestal. Sedem rokov Egypt sužoval hladomor, on si presne taký istý čas odsedel vo väzení, a to všetko len pre pár chvíľ potešenia, ktoré mu poskytla prostoduchá Zuza. Tam mu pošliapali ego, no ono opäť povstalo z popola. Robil síce veci, na ktoré nie je hrdý, ale veril, že čas všetko zahojí. Má šancu začať odznova. A tentoraz to bude on, kto stanoví pravidlá. A urobí to rafinovane.

„Takéto lístočky mi môžete nosiť aj častejšie,“ vyцерil úsmev na poštárku, ktorá sa stále nevedela vydýchať z nedobrovoľnej fyzickej námahy. Jozefov zrub stál na najvyššom kopci v dedine a odkedy sa vrátil z duchovného obrodzenia v Himalájach, ako tvrdil domácim, buzeroval všetkých navôkol. Susedia sa uškŕňali. Dobre oni vedeli, že sa netúlal sedem rokov v Tibete ako Brad Pitt. Bol v lochu, ale to sa pred ním nikto neodvážil nahlas vysloviť. Nikto nevie, čo môže vyvstať z jedného kriminálnika.

„Ja vám ich rada donesiem aj raz za týždeň,“ pokúsila sa úsmev opätovať, ale akosi jej nešiel do rany.

Ani ten úsmev, ani jeho majiteľ.

„Srdénko, sama ste si vybrala povolanie posla dobrých správ. Navyše,“ pozrel na ňu kritickým okom znalca ženskej postavy, „pohyb vám padne na úžitok. Kebyže si objednáť dennú tlač, o pár mesiacov by ste mali nôžky ako laň, ktorá sa mi ráno chodí napájať zo studne.“ Ľuba si to nevedela predstaviť. Teda, to roznášanie pošty by už nejako zvládla, aj tak je tu iba na zastupovanie, ale ako sa laň vtrepe do studne, aby sa napila krištáľovej vody, to jej už naozaj nešlo do hlavy.

„Pán Pudrák, nebojte sa, s tvarom nôh som spokojná. Mužovi sa páčim, a čo si myslia ostatní, to mám v paži,“ hrdo sa mu pozerala do očí. Videla v nich pohrdanie, ktoré sa vzťahovalo nielen na ňu, ale aj na celé ženské plemeno. Radšej sa otočila a pustila sa dole prudkým kopcom. Pani Dobšinská čaká na dôchodok. Vypije si u nej slabú kávu a pôjde ďalej. S krásavcom zo zrubu nechce mať nič spoločné. Ľudia vravia, že je divný a ona nemá dôvod s nimi súhlasiť.

Prvá kapitola

Veselým krokom sa vybral k bráničke zrubu. Aspoň jeden sen sa mu splnil. Býva v chalupe svojich snov, i keď sa stavba ťažko manažovala z väzenskej cely. Keby sa ho nezastal otec, nikdy by ho nedostaval. Aj v zlej situácii, keď na rodinu Pudrákovcov ukazovalo celé mesto, sa otec zachoval ako chlap. Postavil sa za prvorodeného, zvolal rodinnú poradu, na ktorej vyfackal manželku, a keď sa dostal do švungu, i synom sa ušlo zopár výchovných. Zvysoka kašľal na to, že majú pár rokov pred štyridsiatkou. Otca si treba vážiť a poslúchať bez ohľadu na počet krížikov. Predal sad i pozemky pod lesom. Nedovolil, aby Jozef ostal na hanbu. Mal len jednu túžbu, aby sa Jozef mal kam vrátiť. Najlepšie do svojho. Na stavbe sám drel od svitu do mrku, hňala ho nespravodlivosť, ktorá mu do tela vlievala silu Goliáša. Hneval sa na systém, svet, v ktorom žijeme. Kto to kedy videl, zabasnúť niekoho za to, že nejaká ženská robila prieky? Veď každý chlap vie, že ženino nie znamená opak. Len robia drahoty a nakoniec sú aj tak rady, že im mal kto povymetať pavučinky. A presne na to Jozef doplatil. Zatvárajúc za sebou bráničku videl miznúce oči zvedavcov, ktorí sledovali každý jeho krok. Pred rokmi by ho to vytočilo a hneď by ich hnal bičom, ktorý visel nad kozubom. Ale teraz, keď prešiel transformáciou a vedel, že ublížiť sa dá aj inak ako hrubou silou, päste nech zostanú pre hlupákov. Jozef vedel,

že závist' bude ľudí trápiť viac než boľavý chrbát od biča. Ten zdedil po otcovi, ktorý sa nestihol dožiť Jozefovho vyslobodenia. Po tvári sa mu skotúľala slza. Plakal. Mal by si dať do poriadku pošramotenú psychiku. Raz na to možno bude čas.

Sadol si na terasu, odpil si z lipového čaju a pustil sa do čítania:

„Ahoj. Volám sa Milena. Mám tridsaťosem. Viem, je to trošičku nad tvou vekovou hranicou, ale vedz, že mám čo ponúknuť. Precestovala som takmer celý svet. Nie som na majetok ani na peniaze, o čom svedčí, že v jednom kufri ukrývam celé svoje imanie. Nemám rada stereotyp, milujem pohodové chvíle, pri ktorých môžem len tak ležať a pozeráť sa na oblaky. Rada čítam. Napríklad Coelho. Určite si počul o Alchymistovi...“

Nie, nepočul. Ani ho to nezaujímalo. List skrčil do malej guľôčky, nemal chuť pokračovať v čítaní. Pozrel sa na fotografiu. Z fotografie naňho zízala žena s gaštanovými vlasmi voľne spustenými na pleciah. Obyčajná. Nezaujímavá. Jozef si vedel predstaviť pudingovú postavu, ktorá sa skrývala pod voľnými šatami. Tá by určite len na terase sedela s nosom zaboreným v knihe čakajúc, kedy jej urobí raňajky. Takú už raz mal. Fotografiu pre istotu roztrhal. Pozrel sa na zvyšné listy. Telom mu prebehlo jemné chvenie, bol rád, že si má stále z čoho vyberať. Po ďalších piatich listoch si tým už nebol taký istý. Škaredé ženy, také, akých je plný svet, bez vízie o vlastnej budúcnosti. Potrebujú uloviť chlapa len preto, aby sa nemuseli živiť samy. Napísala mu aj jedna študentka, jej

list položil na stolík. Odpíše, ale nebude to nič z toho, čo by čakala. Napíše jej, že pravda nie je v knihách, že zbytočne stráca čas, ktorý by radšej mohla venovať poctivej práci, nech si to Anička z Poltára urovná v hlave! Postavil sa, aby si popretáhoval stuhnuté končatiny. Vošiel do priestrannej haly a pozrel sa na hodiny. O chvíľu má masáž. V konkurenčnom penzióne. Je rád, že ho tam zobrali, veď na dohodnutú robotu sa cez zuby nepozerá. Do Viedne sa nemohol vrátiť. Zostane na rodnej hrudi. Ľudí s pokrivenými chrbticami je tu nadostač. Bude síce musieť makat' ako kôň, pretože Slováci sú lakomí, ale on sa o seba postará. Ešte pár rokov a Jozefov fordík sa bude radit' k veteránom. Auto malo jediné šťastie, že nebolo koňom. Strieborný plech neboleli kopance, ani si Jozefove nadávky nebral na zreteľ. Mal jednu danosť, že sa vedel pokaziť v najnevhodnejšom okamihu. Aj teraz, keď čas hral proti masérovi, odmietol naštartovať. Jozef si v duchu zopakoval všetky nadávky, ktoré si stihol zapamätať od čias materskej školy, pretože po osvietení vo väzení sa rozhodol nahlas nehrešiť, vyhodil si na plecيا batoh a vybral sa behom do dediny. Ešte šťastie, že Penzión u Gréty disponuje vlastným masérskym stolom. Utekať s ním dole svahom by nebola taká malina.

„Jozef, meškáte,“ ovalil ho vo dverách hlas majiteľky penziónu, ktorá si naozaj potrpela na dochvíľnosť.

„Chod' variť večeru, ty špata,“ pomyslel si, ale keď-

že bol odkázaný na jej eurá, len smutne zapichol pohľad do zeme.

„Nedalo sa mi skôr, prepáčte,“ slová sa mu iba veľmi ťažko škriabali hore krkom.

„Dajte si na to pozor, ospravedľňuje vás jedine to, že ste naozaj dobrý masér. Aj Helga si vás vyžiadala.“ Napriek pochvale sa cítil ako panák. Ak sa otcova duša zmieta niekde v povetrí, od sklamania privolá prinajmenšom hurikán. Plazit' sa pred ženou... Nech ešte schvália registrované partnerstvo, cigánom nech dajú byty zadarmo a na svete môže zavládnuť sodomá. Nie, Jozef nemal nič proti buzíkom, ani cigáni mu nevadili, kým sa nedostali do jeho tesnej blízkosti. Veď im neraz poskytol robotu a vždy sa to proti nemu obrátilo. Sled jeho myšlienok preťala žena, ktorá ho čakala zahalená v bielom župane. Prepaľovala ho modrými ľadovými očami, za ktoré by v tej chvíli zapredal svoj rod. Dlhé blondávé vlasy jej ladne splývali na pleciah a on vtedy pochopil, prečo sú všetci chlapi na blondínky. Túto dostane, nemusí strácať čas listami, ktoré ho čakali na terase. Aj tak sa ho ne-dočkajú.

Druhá kapitola

Helga na Jozefov žiadostivý pohľad nereagovala, naopak, čudovala by sa, keby to bolo inak. Očami ju vyzliekal už nejeden chlap. Stávalo sa to tak často, až to bolo nudné. Tento masér mal však v sebe niečo extra. Díval sa na ňu ako sedliak, ktorý práve zistil, že existuje aj niečo iné ako jeho rodná dedina. Pri tej predstave sa rozosmiala.

„Teší ma, že máte taký pekný dník. Keby sa ľudia na seba viacej usmievali, nebolo by na svete žiadnej zloby,“ chytil sa na udicu.

„Prišli ste si zaфілософovať, alebo mi napravíte chrbát?“ schladila ho. Jozef prehltol horkú slinu, no verný svojej filozofii sa neprestal usmievať. Decentne sa otočil, kým si kráska vyslobodila dokonalé telo zo župana a ľahla si na masérsky stôl. Už dávno nevidel takú peknú ženu. Masérske umenie si vycibril predovšetkým na pokožkách rakúskych dôchodkýň, ktorým už dávno chýbala elasticita. Vo väzení nahú ženu nevidel, pravidelne sa stretával iba s dvoma. Jedna bola upratovačka vo veku jeho mamy a tá druhá mohla byť pokojne nominovaná na najhoršiu kuchárku republiky. Možno práve preto zdokonaľovala svoj nedostatok v štátnej väznici.

„Môžem?“ spýtal sa opatrne, vidiac, že tá panička je poriadne nabrúsená, a to sa mu na počudovanie páčilo. Bude sa dobre krotiť, taký materiál.

„Samozrejme, že áno, či čakáte na svetelnú signali-

záciu?“ netrpezlivo čakala, kým jej to čudo z lesa, oblečené v ľanovej košeli, vymasíruje seknutý chrbát. Večer bola na prechádzke so Zlatíčkom a keď sa ten chlpatý hajzlík schoval pod kontajner s bioodpadom, kožený kabátik tesne nad pás sa jej vyhrnul a na tetovaní, ktoré pripomínalo jelenie parohy, pocítila sakramentský chlad. V osemnástke jej tetovanie na bedrách prišlo ako fajn nápad, teraz, keď patrila do klubu čerstvo rozvedených tridsiatničiek, to ľutovala. Našťastie masérovi asi tetovanie nevadilo. Helga vedela, že aj v prípade, že by si dala vytetovať cez celý chrbát nejaký citát z knihy Daniely Steelovej, masér bude musieť držať hubu zavretú. Páčil sa jej pocit mať navrch. Žiaden muž pre ňu nepredstavoval logickú hádanku. Jednoduché rébusy na úrovni detského leporela. Rozbalí, pozrie sa a zistí, že sú plní komplexov. Rovnako ako ženy.

Jozef ju masíroval naozaj kvalitne. Odporučila jej ho majiteľka Gréta, ktorá sa jej nechutne podlizovala v snahe vytĺcť z nej čo najviac peňazí. Slovenská klasika. Už pri príchode na recepciu ju zoskenovala znaleckým zrakom ochkajúcim nad vychytávkami módnych blogov, Helgin outfit zhodnotila na pár stovák eur. Keby bola zvierat'om, raz-dva by ju zvliekla donaha a zmocnila sa koristi. Keďže je, bohužiaľ, stále človekom, vedela, že jej nezostáva nič iné, len dúfať, že z novej klientky vytĺčie pekný balík peňazí. Zima býva v Raji krutá. Lyžiarske stredisko stále nestavali a alternatíva – detský vlek na kopci, dieru do turistického sveta neurobil. Gréta sa cítila ako šupáčka, preto

pookriala, keď dostala e-mail s trojtýždňovou rezerváciou. Helga sa pri masírovaní nechala unášať prúdom myšlienok. Zmenu, ktorú prežívala, sama privoľala. A prišla jej viac než vhod. Do jej života vkročila nuda. Nič ju nevedelo vytrhnúť z letargie. Potrebovala uniknúť zo sveta finančného poradenstva, hoci patrila k naozajstným žralokom. Boli časy, keď pracovala nonstop. Keď dosiahla cieľ, vrhla sa na ďalší, vopchajúc do vrecka debilov v oblekoch, ktorí ju považovali za neschopného súpera. Vydala sa za kolegu z branže iba preto, aby jej titul vydatej ženy zaručil väčší šmrnc. Minulý rok ju však všetko prestalo baviť. Nemala sa kvôli čomu hrnúť do práce, keďže mala z čoho žiť aj v prípade, že by dosiahla dlhovekosť korytnačky. Manžel ju omrzela, i tak sa videli len cez víkend. Rozvod prebiehal vo veľkom štýle. Obaja sa častovali pár písmenkovými titulmi, ktoré nemali nič spoločné s dosiahnutým vzdelaním. Helga však mala gule a známosti. Vedela, na ktoré miesta treba zatlačiť, a tak sa po rozvode určite nemusela sťažovať na nedostatok financií. Andymu, jej bývalému, zostal menší kus koláča. Po rozvode len spala a chradla, iba jorkšír Zlatičko bol dôvodom, aby párkrát denne opúšťala na niekoľko minút steny veľkometrážneho štvorizbového bytu s výhľadom na Bratislavský hrad. Neverili by ste, koľko vecí sa dá kúpiť cez internet. Potraviny, dokonca aj v biokvalite, oblečenie, aj lekárska encyklopédia, podľa ktorej si zdiagnozovala začínajúcu depresiu. To bol dostatočný impulz na to, aby odišla do Raja. Penzión u Gréty jej

sľuboval zregenerovanie duše i tela. Dávala im teda trojtýždňovú lehotu. Ak sa tak nestane, môže ich žalovať. V tom je dobrá.

„Ako sa cítite, panička?“ začula piskľavý hlas maséra. Sakra. Asi mu mala dôslednejšie dať na vedomie, že nemá na ňu hovoriť.

„Nevolajte ma panička. Cítim sa, akoby som si vydržovala mladého zajačika. Masírujte. Svoje pocity si nechám pre seba.“

„Nie je dobré dusiť svoje pocity. Pôsobia na telo ako jed, viete, dobre viem, o čom vravím. Ide to z čistého srdiečka, ktoré si zažilo dve vrecia bolesti. Som chlap, ale keď je zle, dám to von,“ povedal vážne. Vtedy sa Helga otočila neobajaúc na to, že uvidí jej pekne sformované poprsie. Vyrobené na Slovensku, stopercentná príroda.

„To mám chápať tak, že hodíte šabl'u?“ rozosmiala sa, pretože si v tej chvíli pripadala náramne vtipná. Možno je to znak toho, že sa z tela vyplavuje nahromadený stres. Jozef to však ako pokus o žart vôbec nepočul.

„To vám ide, vysmievať sa, že?“ chcel do odpovede primiešať urazený tón, ale pohľad na kozy blondavej majiteľky mu to znemožnil.

„Prepáčte,“ povedala, keď sa dosmiala. Pohľadila by ho po vlasoch, aby sa toľko nepaprcil. Niečím jej pripomínal Zlatička.

„Ja to chápem,“ pohladil ju po ruke. Ten dotyk ju prekvapil. Väčšina mužských dotykov mala sexuálny charakter. Tento však k nim nepatril. Bola z neho

mimo. Totálne.

„Čo už vy môžete pochopiť?“ znova sa vrhla do vôd obranného režimu.

„Aké je to byť na svete sám. Zažil som toho viac než dost. Roky som pracoval v zahraničí, týmito rukami mi prešli celé hordy tiel. Trpel som, viem, čo je to peklo a samota. Ale idem ďalej iba preto, že svieti slniečko.“ Vedela si celkom dobre predstaviť to zahraničie. Tipovala, že to dotiahol maximálne k hraničnému priechodu s Maďarskom. Hrabalo mu. A presne takú spoločnosť teraz potrebovala.

„Ste divný, viete o tom?“

„Viem,“ povedal hrdo. Cenil si svoju odlišnosť.

„Tak ma rýchlo domasírujte, lepšie sa mi bude s vami rozprávať, keď nebudem vyzlečená.“ Po masáži mu na stole nechala päťdesiateurovku. Takmer sa rozplakal od šťastia. Konečne žena, ktorá netáhá z mužov peniaze, ba naopak, vie si vážiť poctivú robotu. Chcel ju pozvať na malinovku alebo na čajík. Ale ona to odmietla. Vyhovorila sa na osud. Vraj, ak sa budú mať stretnúť, tak sa určite stretnú. V Raji to nie je žiadny problém, dobre on vie, kam sa chodia večer zabávať mestské paničky. Prisahal by na otcov hrob, že ju večer nájde v kolibe. Na ženy má nos.

Tretia kapitola

Jozef stískal pri srdci voňavú bankovku, ktorou ho obšťastnila blondínka z penziónu. Sľubovala nádej. Aj bankovka, i jej predchádzajúca majiteľka. Vždy sa dá začať odznova. Vo väzenskej jedálni tento citát visel nad kajúcimi sa hlavami prechodných obyvateľov. Každý deň im dával energiu fungovať v systéme, v ktorom absentovala sloboda. Zopár jedincov hnala dopredu viac túžba po pomste než nádej, za ktorú sa nedal kúpiť chlieb, ale Jozef k nim rozhodne nepatril. Nemal sa ani komu mstiť. Zuzinho otca našli v jedno milé februárové ráno zamrznutého za autobusovou zástavkou. A Zuza? Tiež nemala dlhú životnosť. Zrazil ju šofér auta, ktorému asi nikto nevysvetlil, prečo sa má v dedine jazdiť päťdesiatkou. Či si Zuza svoju smrť vopred naplánovala, alebo to bola stopercentná nehoda, to už zostane na osobný pokec medzi jej dušou a Spasiteľom. Po návrate z väzenia ho najviac štvalo, že život išiel aj bez neho. Všetci si žili svoje biedne životy, akoby sa vôbec nechumelilo. A on, so všetkým, čo si vybudoval a o čo sa snažil, išiel do zabudnutia. Ešteže mu aspoň otec pripravil pôdu pre nový začiatok... chýbal mu. Otec aj blízky človek. Urgentne potreboval niekoho, kto by mu poskytol zo pár dek obdivu. Zavolať by matke, no ako otec pošiel na onen svet, utrhla sa z reťaze. Dobré on vedel, prečo ju držal pripútanú k sporáku. Kto to kedy videl, aby si žena zo spoločných peňazí dokázala naškreč-

kovat' tajné úspory, z ktorých vytiahla zopár stoviek a spravila si opatrovateľský kurz? Odišla do Rakúska, odmietajúc postarať sa o vlastných potomkov. Radšej sa bude srať do cudzieho hniezda. Bratia sa síce oženili, to by ešte prežrel, veď majú vlastné kobyly, ktoré im varia obed, ale že sa vykašľala i na neho, to už bolo mimo akéhokoľvek chápania. Nikdy nezabudne na to, čo mu povedala na otcovom pohrebe:

„Jozef, nadosmrti sa budem modliť, aby si sa nestal takým tyranom, akým bol on. Nech mu nikdy nebude zem ľahká! Si môj syn, preto nechcem, aby si sa smažil v pekle. Viem, že sme ťa splodili v hriechu, ale už som si svoje odtrpela. Teraz začnem žiť svoj život!“ Prvýkrát sa mu pozrela priamo do očí, v ktorých uvidel hrdosť, kvôli ktorej ju otec mlátil viac než obilie. Už sa jej viac netriasol hlas, otočila sa a vyšla z reštaurácie kašľajúc na kondolencie. Odvtedy mu nezavolala ani raz. S nevôľou sa pozrel na okolie zrubu. Kvety sa strácali pod rozrastajúcou sa burinou. S poriadkom si poradil, ale boli veci, na ktoré sám nestačil. Napríklad i v maximálnej viere vo vlastnú dokonalosť si sám so sebou potomka nespriaví.

Po masáži získala takú energiu, že by mohla ísť v momente váľať buky, ktoré rastú navôkol. Nakoniec sa uspokojila s intenzívnym behom okolo rybníka, nechávajúc za sebou zničeného mestského psa, ktorého takmer trafil šľak.

„Dáte mi kľúče od bazéna?“ oprela sa o pultík re-

cepcie, za ktorým trónila večne prítomná Gréta. V rámci šetrenia sa pokúšala zlúčiť post recepčnej, upratovačky i manažérky penziónu do jedného, no stálo ju to nadľudský výkon.

„Samozrejme, že vám dám, zlatenko. Ale, bohužiaľ, bazénik je k dispozícii za symbolický poplatok. Chápete, je kríza,“ zariskovala. Väčšina klientov sa dopodrobna neoboznamovala so zakúpeným pobytom, a preto bez reptania vytáhovali peňaženky.

„O čom to hovoríte?! Láskavo si otvorte stránku s ponukou penziónu, bazén je grátis počas celého pobytu,“ ozvala sa. Helga neznášala tieto vychcané typy.

„Nejde nám internet, asi kvôli búrke, ktorá sa strhla v susednej dedine,“ nenápadne sa chytila za nos v snahe zistiť, či sa nemení na drevenú postavičku z rozprávky.

„Búrka? Teraz na jar? Nebuďte smiešna. Našťastie mám internet v mobile. Raz-dva vás dám do obrazu,“ dostávala sa podnikateľka do varu. Neznášala neprávosť a vedela sa biť za svoje práva viac než drvivá väčšina Slovákov.

„Nie, to nie je potrebné. Vyhoviem vám napriek tomu, že budem škodovať,“ Gréta jej rýchlosťou blesku podala zväzok kľúčov a zohla sa pod pult, akoby si tam zabudla včerajší deň.

„Vidím vás,“ nahla sa Helga nad pult a pokračovala: „Ešte raz sa ma pokúsite ošmeknúť a môžete si hľadať nových klientov. A neverte tomu, že aj zlá reklama je reklama. Vo vašom prípade to

určite platiť nebude.“ Do rúk si zobrala zväzok kľúčov a vybrala sa smerom k bazénu. Dá si zopár dlžok, aby sa ubezpečila, že má naozaj dobrú kondičku, ktorú jej tá knedľa z recepcie môže len závidieť. O dedinských devách nemala dobrú mienku. Väčšinou sa napchávali tlačenkou, nevedeli sa popasovať so životom a fňukali pre každú blbosť. Helga tak súdila podľa vzorky, ktorá sa usídlila v Bratislave. Tá im nevoňala, iba sa smiala ich vrodenej naivite. Po hodine v bazéne sa cítila ako vymenená. V tej chvíli ju nebavilo váľať sa na posteli vedľa Zlatička, ako si to pôvodne zaumienila. Nemala chuť ani na romantickú knihu, ktorá jej podľa anotácie mala vliať do žíl chuť na nový vzťah. Pred zrkadlom si vyžehlila vlasy, obliekla si rifle, ktoré Gréte pred pár dňami spôsobili slintačku, a na biele tričko si natiahla čierny sveter. Nalíčila sa striedmo, tak ako bola zvyknutá vo svete, v ktorom bola dôležitá bonita klienta. Prehnaný mejkap jej evokoval lacnosť a ona sa rozhodne nerátala k ženám, ktoré sa dajú kúpiť za tri karafiáty. Pri dve rách sa otočila a strekla si na krčnú tepnu zopár kvapiek parfumu. Ktovie, koho očarí. Grétu z komplikovaných počtov vyrušilo klopanie opätkov. Nemusela ani zdvihnúť hlavu, aby vedela, že patria lukratívnej klientke, ktorá vyzerala, akoby celý život jedla iba vzduch, no aj ten zapíjala prevarenou vodou. I ona by rada išla do hlavného mesta nájsť si pracháča, ktorý jej zaplatí krásu na počkanie. Neverila, že by tá namyslená krava mohla vyzerat' tak dokonale iba vďaka prírode.

„Ďakujem vám za kľúče, voda bola fajn, len v sprche som našla chumáče vlasov. Chod'te to dať do poriadku,“ povedala bez mihnutia oka.

„Vy si stále budete hľadať dôvod na hádku?“ po tej výčitke načisto zabudla na profesionalitu. Helga zdvihla obočie nechápajúc, o čom je reč.

„Pani, len som vás taktne upozornila na nedostatok. Platím vám za noc sedemdesiat eur, tak očakávam protihodnotu. Dajte si gumové rukavice na tie čarokrásne pazúriky a môžete sa realizovať.“

„Páčia sa vám?“ pozerala sa s hrdosťou na gélové nechty s farbami maďarskej zástavy, kvôli ktorým si musela ukrojiť pár hodín zo spánku.

„Sama som si ich robila. Môžem aj vám,“ nezaprela v sebe podnikavosť.

„Vidno. A nie, nepáčia sa mi. Ale hlavná vec, že sa páčia vám.“ Skôr než sa Gréta stihla doživotne uraziť, pokračovala:

„Prepáčte, vidím, že je toho na vás veľa. Čo to rádate?“

„Do toho vás nič.“

„Viem, ale čísla sú môj život, možno by som vám vedela poradiť.“

„Zobrala som si hypotéku, len aby som sa dokázala postarať o seba a syna, no i tak mi všetko padá na hlavu,“ priznala sa.

„Môžeme sa na to pozrieť,“ usmiala sa Helga a až vtedy Gréta dostala reálny dôvod závidieť jej dokonalý výzor.

„Ale na vaše rady nemám peniaze, som rada, že

stíham platiť šeky.“

„Peňazí mám dosť, tie až tak nepotrebujem. Stačí, keď mi odpoviete na otázku.“ Helga sa chytila za srdce pripravená vyzradiť aj utajené hriechy minulosti.

„Čo je zač ten masér?“ Tvárou ženy prebehol tieň sklamania. Pravdivá odpoveď jej môže odohnať klientku z hotela. Oplatí sa riskovať?

Štvrtá kapitola

Helga, prechádzajúca sa driemajúcou dedinou, veru mala o čom premýšľať. Červenolícá majiteľka penziónu jej strčila chrobáka do hlavy. Povedala jej všetko, čo vedela, a čo nevedela, to si domyslela. Stavila na objem informácií, z ktorých väčšinu si nebude mať kde overiť. Blondínka si pritiahla sveter bližšie k telu, predsa v Raji bolo o pár stupňov chladnejšie ako v Bratislave. V hlave triedila to, čo počula, na vierohodné a vymyslené. Jozef vraj pred rokmi kúpil pozemok za pár šupov od polohlučej babičky, ktorá nemala ani páru o cene stavebných pozemkov. Rozhodol sa postaviť tam dom alternatívnej medicíny, no Gréta to videla na obyčajný penzión. Pracoval vo Viedni, odkiaľ si doviezol šialený prízvuk, ktorý zásadne používal pri vybavovačkách na obecnom úrade. Potom vraj chodil s nejakou mladou ryšaňou, no zrazu vraj ut'alo. Prišiel na to, že ona preňho nie je dosť dobrá, a tak sa rozhodol zdokonaľiť sa v duchovnom smere sedemročným putovaním po Tibete. Jano z horného konca síce tvrdil, že bol vo výkone trestu, ale ten by odprisahal aj to, že sa mu v kostole zjavila Bohorodička, takže jeho slová bolo treba brať s rezervou. Gréta sa bila do prs, že Jozef je na prvý pohľad dobrák od kosti, nie je lakomec, vie pomôcť, a keď mu ponúkla možnosť robiť masáže vo svojom penzióne, súhlasil s navrhnutou cenou. Neklamný znak duchovnej obrody. Helgu fascinoval. Dávno

nestretla nikoho, kto by si žil vo vlastnej realite. Keď nič iné, aspoň by s ním rada podebatovala, pretože je v argumentoch jednoducho nepriestrelná. Kráčala ulicou, ktorá sa pomaly zahaľovala do tmy. Reklamné pútače s lacným ubytovaním nesvietili v plnej paráde, celá obec fungovala v šetrnom režime. Helge by sa páčilo, keby to tak ostalo i v čase prichádzajúcich turistov. Mnohí majitelia prerobených viliek a domčekov by potrebovali zopár rád, ako viesť biznis. Riadili sa síce srdcom a sedliackym rozumom, no nie vždy to vypálilo podľa ich predstáv. Výsledkom toho bol smutný fakt, že štvrtina dediny sa utápala v dlhoch a exekúciách. S Grétinou ekonomikou to tiež tipovala na pár dlhých večerov. Žene chýbalo finančné myslenie a nutne potrebovala poradiť, pretože inak sa jej milovaný penzión nedožije ďalšej sezóny.

Dostala chuť na čaj, horúci a bylinkový, nie vrecúškový, ktorý hoc sa tvári ako ríbezľový, ovocie v živote nevidel. Svietilo sa len v jednej reštaurácii na námestí ozdobenom rozkopanou kanalizáciou. Otvorila dvere a pohľadom sondovala vnútro podniku. Muž, posilnený alkoholom, ktorý mohol mať štyridsať rovnako ako aj šesťdesiat rokov, vyspevujúc „Anička dušička nekašli“, kývol Helge na pozdrav. Uškrnula sa vidiac, že rýchlo natrafila na korene slovenskej mentality. V duchu sa rozhodovala, že ten čaj predsa len ožerie, keď ju zrazu niekto oslovil.

„Krásny večer vám prajem, dušička!“ ozval sa jej za chrbtom hlas, ktorý napriek tomu, že ho po prvýkrát

počula iba dnes, vedela s určitosťou priradiť k správne mu majiteľovi. Ona o koze a koza...

„Dobrý večer,“ povedala s odstupom. Masérovi z tváre neschádzal presladený úsmev záchrancu osamelých ženských duší blúdiacich tmavou dedinou.

„Neprisadnete si?“ Keď videl, že nespúšťa kritické oko z miestnej superstar, dodal:

„Jana si netreba všímať, má svoj svet a neublíži nám. No ak by ste hľadali predsa len trošku viac súkromia, vlastným dreveničku. V nej by som vám tiež vedel spraviť šálku dobrého čajíku,“ zaliečal sa.

„Ako viete, že mám chuť na čaj? Kedysi ma muži volali na zbierku motýľov. Ale asi vám dám košom. Dá sa to tu zniest’.“

„Na čajík majú chuť len duše, ktorým nie je príroda cudzia. To len tí, ktorí majú odstrihnuté všetky spojenia, sa nalievajú kávou, ktorá ich rozhodí viac ako Slota maďarskú menšinu.“ Pri práve vyprodukovanom vtipе sa prehýbal od smiechu.

„Uhádli ste. Kávu nepijem. Stačí mi šálka na to, aby som v ušiach ešte tri dni počula tlkot vlastného srdca. Okrem toho, v práci som si našla tisíc spôsobov, ako si zdvihnúť tlak a doma ma čakal ešte muž.“ Ani si nevšimla, kedy sa usadila na drevenú lavicu.

„Takže vydatá?“ pozrel sa na ňu očami najvernejšieho priateľa človeka.

„Chvalabohu, už nie. Som šťastne rozvedená. Sem som sa prišla vlastne zrekreovať, síce tu máte zimu ako v chladničke, ale inak celkom pohoda.“ Na konci vety sa rozkašľala. Asi jej pľúca, nezvyknuté na pravý

horský vzduch, zrazu nevedeli, čo si počať v prostredí bez exhalátov.

„To Jožkovi je horúco.“ Aby slovám dodal potrebný šmrnc, už sa vyzliekal z bavlnenej košele. Helge pri pohľade na polonahého chlapa, ktorý nechal pivný pupok pre menej pohyblivých rovesníkov, vyschlo v ústach. Raz darmo, je žena v reprodukčnom veku a hormóny sa nedajú premôcť žiadnymi múdrosťami.

„Vyzeráte síce znesiteľne, ale čaj by ma ohrial predsa len viac,“ nedala sa.

„Jasné, žiadny problém. Aničká! Aničká! Dones tu to paničke za hrnček repíkového čaju, pretože keď prechladne, budem ju musieť liečiť telo na telo a neviem, či bude na takú liečbu pripravená.“ Pomaly, ale isto sa snažil infiltrovať do intímnejšej roviny. Helga bola zvyknutá na hocičo, ale na Jozefovu svoju objednávku nenašla adekvátnu odpoveď. Po pár sekundách, akoby krčmárka Anička nepretržite zohrievala čaj v malej kuchynke pre prípad premrznutých mešťanov, sa pred nimi objavil pariaci sa nápoj.

„Keď sme sa tu takto v dobrej vôli zišli, mohli by sme si potykať, hneď si budeme bližší,“ navrhol, skúmavo jej hľadiac do modrých očí, ktorých farba bola skutočne neuveriteľná.

„Môžeme,“ mávla rukou, „len ťa chcem upozorniť na malinký detail. Zapamätaj si, tykanie vždy navrhne dáma. I keď si na dedine, netreba zabúdať na slušné spôsoby.“ Jozefovi adresované slová zobrali vietor z plachiet. Zhlboka sa nadýchol, boli časy, kedy by ju

bez mihnutia oka poslal kravy pásť. Ale na to bude ešte dost' času. Ak sa niečomu vo väzení skutočne naučil, tak je to schopnosť vyčkávať...